PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 484 | Barcelona, 6 al 12 de juny de 1977 | Preu: 15 pessetes

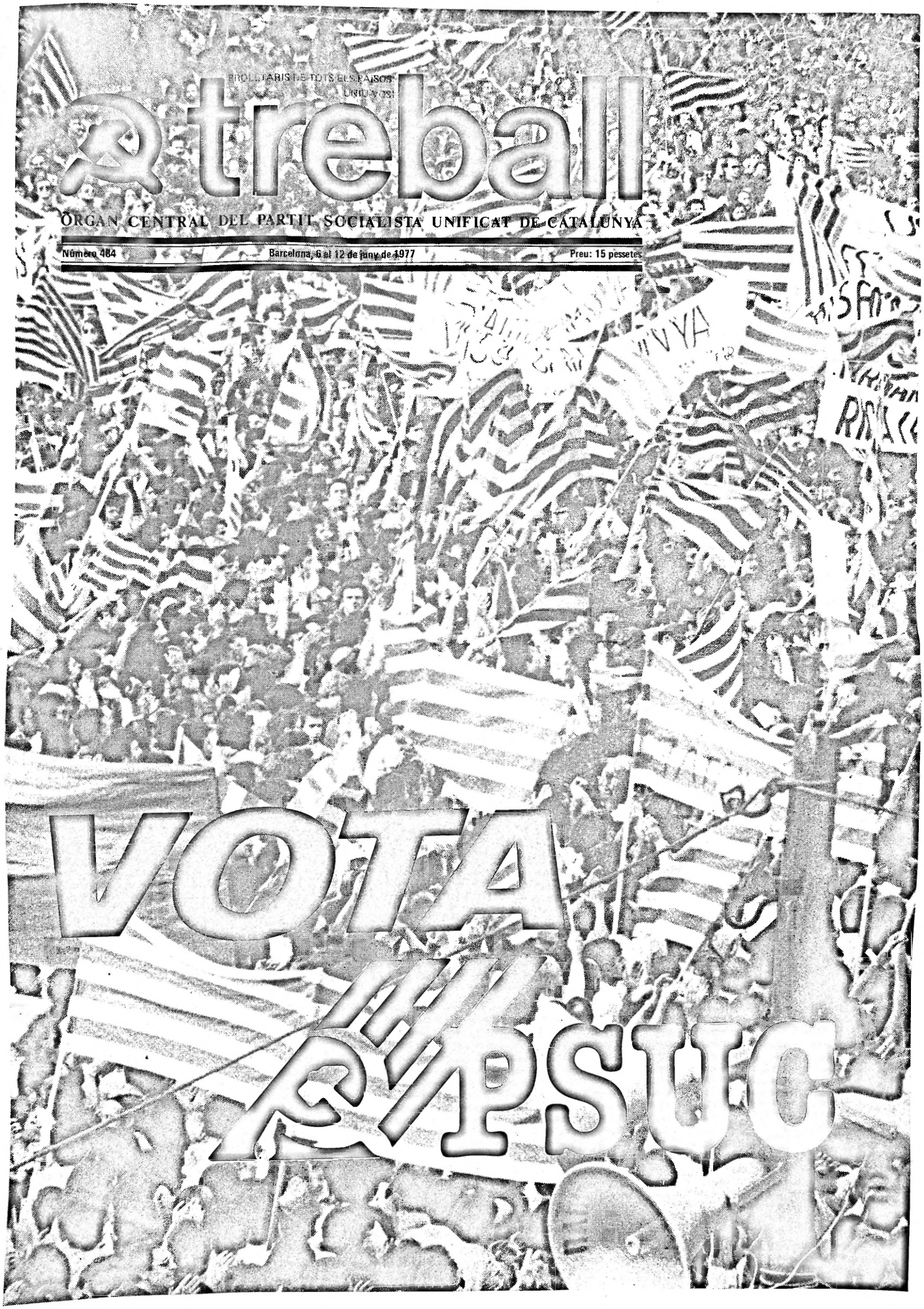

El 15 de Juny

Votar PSUC

Som a pocs dies de les eleccions, les primeres eleccions després de quaranta anys de dictadura, eleccions que no són plenament lliures, però eleccions que són fonamentals per al nostre futur democràtic.

A més a més de les "220.000 raons" dels presents al gran míting del Parc de la Ciutadella el 31 de maig, cal explicar, ara en la recta final, els motius més elementals per votar pel PSUC.

VOTAR PSUC és votar una opció arrelada de fa molts anys al si de la societat de Catalunya. Fa quaranta anys que el PSUC lluita per les llibertats i pel socialisme. El PSUC ve, doncs, de molt lluny i vol anar més lluny encara. Aquests eslògans expressen la veritat sobre la història del partit que començà la seva tasca política per la base de la societat catalana, o sigui per la classe obrera. Es fundà el 1936 com un partit de la classe obrera que fonia la reivindicació social, d'alliberament de classe, i per tant de totes les classes, amb la reivindicació nacional, l'alliberament de Catalunya de tota opressió nacional. Just a la postguerra, lluità amb tots els mitjans possibles per enderrocar el feixisme, aquí i a altres indrets d'Europa, i en aquesta lluita perderen la vida nombrosos comunistes, fos a la guerrilla, fos als camps de concentració, fos directament represaliats pel feixisme. Però, ja des de finals dels anys quaranta, el PSUC dedicà els seus millors homes a la reconstrucció de Catalunya i va iniciar la reorganització del moviment obrer i de les estructures sindicals que, des d'aleshores, van potenciar i potencien encara totes les lluites populars i nacionals. Sense moviment obrer, sense la seva base, avui Catalunya seria una societat completament desfeta i anihilada. A partir de l'embranzida del moviment obrer s'endegaren altres moviments populars (a barris, al camp, etc.) i moviments intel.lectuals i culturals (professionals, publicacions, congressos, etc.) que, pel que fa a la participació del PSUC en tots aquests moviments, configuraven ja l'aliança de les forces del treball i de la cultura en el camí cap a les llibertats i el socialisme.

VOTAR PSUC és doncs votar un projecte socialista. El PSUC sintetitza en el seu programa les aspiracions de tots aquests sectors esmentats, que coincideixen en la qüestió fonamental que és la necessitat d'anar transformant totes les parcel.les de la societat catalana per arribar a abolir tota mena d'explotació. El vot, avui, pel PSUC obre de bat a bat les portes cap aquestes fites. Participar avui com a militant, simpatitzant o votant amb el PSUC és reforçar les possibilitats d'una Catalunya socialista. Però, per tal d'arribar-hi, abans cal conquerir la democràcia, una vertadera democràcia sense exclusions.

VOTAR PSUC *és votar democràcia i és votar l'opció més conseqüentment democràtica. La democràcia ve definida pels drets més elementals de la persona i de tot el poble; ve definida pels drets polítics (expressió, reunió i associació) i pels drets econòmics, culturals i socials (la vaga, la sindicació de classe, el treball, la cultura, la salut, el lleure, etc.). El PSUC, que la reacció presenta com un partit totalitari i antidemòcrata, porta quaranta anys lluitant per aquells drets. Ha impulsat la lluita per la democràcia en totes les conjuntures: en el període bèl.lic del 36–39, en la clandestinitat imposada pels antidemòcrates i totalitaris que se sublevaren el 1936, i avui en el camí cap a la democràcia amb tots els recursos d'una legalització assolida amb esforç.*

És evident que amb la gran mobilització electoral s'estan destruint molts dels tòpics anticomunistes i que el nostre poble comprèn millor què vol dir comunisme i perquè cal canviar la nostra societat. És evident que la campanya electoral està servint de gran caixa de ressonància de tota mena de reivindicació i mobilització popular. I és també evident que la gran onada promoguda pel PSUC durant aquesta campanya està produint centenars i centenars d'afiliacions. Però el resultat més important ara és tot just aconseguir el màxim percentatge de vots democràtics. Tot el que ei PSUC representa, tot allò per què lluita només serà possible amb l'endegament, el 16 de juny, del procés constituent de la democràcia i l'autonomia.

RAFAEL RIBÓ

Míting central a Lleida

Un acte de masses

LLEIDA (Corresponsal).– Difícil, molt difícil, comptabilitzar la gent que omplí les dues mil butaques del teatre Principal de Lleida, els corredors, l'immens vestíbul, i la que seguí les intervencions des del carrer. ¿Cinc mil, sis mil persones?Sense cap mena de dubte, l'acte polític més impressionant de la campanya electoral a Lleida. Malgrat tot, ni el més mínim desordre. Banderes catalanes i roges a dojo i, entremig d'elles, dues senyeres andaluses amb l'anagrama PSUC.

Va ser Toni Cabero de la JCC qui obrí el foc davant d'un públic predisposat a tota mena d'entusiasme. Abans, Felip Rull havia presentat l'acte. Cabero es referí a les necessitats de la joventut i va reivindicar una autèntica universitat per a Lleida.

Felip Castell, dirigent de les Comissions Obreres a Lleida, candidat del PSUC al Congrés, demanà una autèntica llibertat sindical i establí la inter-relació entre treballador assalariat i treballador autònom, els interessos dels quals coincideixen en la lluita contra els monopolis.

Vicens Valentines, pagès d'Anglesola, candidat al Congrés, va explicar la situació de la pagesia i com el règim no solament no se n'ha preocupat sinó que l'ha estat explotant durant tots aquests anys. Va exposar el programa agrari del PSUC i les mesures més urgents a adoptar: preus remuneradors per al pagès, compromís del govern d'adquirir excedents quan n'hi hagi, equiparació de la seguretat social agrària, foment d'un autèntic cooperativisme i la necessitat de potenciar l'autèntic sindicat pagés, la Unió de Pagesos.

Magda Ballester, també candidat al Congrés, va parlar de la manca de representació de la classe obrera als ajuntaments i com aquests ajuntaments tampoc no defensen els interessos de les capes intermèdies; denuncià situacions concretes de Lleida pel que fa a la gestió municipal i recalcà la necessitat d'uns ajuntaments catalans i democràtics.

Pere Ardiaca, número u de la llista de candidats al Congrés per Lleida, es va referir a la marginació de les comarques lleidatanes, tant econòmicament com pel que fa a la qualitat de vida dels seus habitants. La sortida a aquesta situació, manifestà Ardiaca, només s'aconseguirà si les forces democràtiques es posen d'acord per anar cap a un pacte constitucional.

Felip Solé Sabarís, candidat d'Entesa dels Catalans al Senat, va insistir en la necessitat d'una candidatura única catalana per al Senat, per la consecució de la qual els candidats de l'Entesa estan disposats a retirar la seva candidatura. Fou molt aplaudit quan va dir que socialistes i comunistes no solament anaven junts a l'Entesa sinó que havien d'anar junts d'ara endavant.

Gregori López Raimundo féu l'entrada al teatre en olor de multituds. El servei d'ordre es veia impotent per obrir pas i per deturar els qui volien donar la mà a Gregori. Aquest, amb to moderat, va fer una anàlisi de la situació política. Denuncià els intents de la dreta de barrar el pas a les eleccions i explicà perquè el PSUC no va convocar la gent al carrer en solidaritat amb el País Basc: "Nosaltres no volem canviar presos bascos per morts bascos, nosaltres lluitem per conquerir la llibertat." Va condemnar amb molta energia l'assassinat dels dos guàrdies civils. A la idea de Consejo General de Cataluña hi oposà el "Volem l'Estatut".

Un gran míting del PSUC amb un públic totalment lliurat que no parà d'aclamar les diferents intervencions. A la taula, una representació dels veterans del partit a Lleida i els membres del comitè local. També hi era Josep Ball Armengol, un altre dels candidats al Senat.

La propera vegada, al camp de futbol.

El teatre Principal de Lleida, ple de gom a gom

Dissabte, dia 11

Gran míting de cloenda

Dissabte, 11 de juny, tindrà lloc el gran míting de cloenda de la campanya electoral del PSUC. L'escenari serà la plaça de toros Monumental de Barcelona i els seus accessos, condicionats per aplegar tots els assistents. Juntament amb Gregori López Raimundo, cap de llista de Barcelona, hi intervindran Pere Ardiaca, Solé Barberà i Carles Caussa, números u de les llistes de Lleida, Tarragona i Girona.

Dilluns, dia 13, al Parc de Montjuïc de Barcelona, se celebrarà una gran festa-míting de cloenda de la campanya de la candidatura al Senat "Per l'Entesa dels Catalans", amb la presència dels candidats a senadors i dels dirigents dels partits polítics que donen suport a la candidatura: Esquerra Republicana de Catalunya, Estat Català, Federació Socialista de Catalunya (PSOE), Partit Socialista de Catalunya i Partit Socialista Unificat de Catalunya.

treball

REDACTORS
I
COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M.d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I.Fages, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Villa d'Odon.. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Enric de Gràcia, Toni Serra, J.M. Fargas, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Lufs. Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: JC–JS, Enric Quintana.

Director:Joan Busquet

EL DIT A L'ULL — **per Ignasi Riera**

El PSUC és més que un club

Malgrat la independència informativa de la nostra publicació, tantes vegades comentada per la premsa internacional, hi ha moments històrics en els quals importa explicar què pensem. I és per això que volem respondre a l'encuriosida preocupació de lectors, subscriptors i anunciants de "Treball", dient que sí, que votarem PSUC. Tenim raons poderoses per fer-ho!

Si voleu assolir una societat sense reunions, voteu PSUC. Si voleu escalar llocs de "Treball", obtenir ràpidament els càrrecs cobejats de les empreses on treballeu, si voleu passar les vacances a la vora dels llacs de Sibèria, o capvespres càlids d'estiu, còmodament ajaguts als sillons de jonc dels locals refrigerats que el nostre partit té arreu de Catalunya. . . voteu PSUC.

El PSUC és més que un club; té, tanmateix, un inconvenient: aquesta mena de dèria per congregar multituds. Al llarg de la campanya electoral, que hauríem pogut fer com les dames dels "costureros", al voltant d'una tauleta, amb tassetes de te fred amb suc de taronja, que és una beguda estimulant, ¿a què treu cap omplir camps de futbol sense herba, haver de suar hores i hores, haver de fer serveis d'ordre seguint la geografia física de la ciutat –els de Barcelona a dins de la Ciutadella, els de l'Hospitalet, Cornellà i Santa Coloma a l'exterior. . . –, inconvenients d'aquest afany de ser molts?

Fins i tot aquestes desviacions, si voteu PSUC, el PSUC les resoldrà. Hi ha en projecte la fabricació d'un desodorant marca PSUC, "el que no te abandona", especial per a mítings, i un servei de saunes a tots els locals, per a relaxar-se després dels actes massius, i un control anti-doping per garantir que els qui parlen als actes massius no depassaran el límit de temps prèviament marcat. . . Si voteu PSUC, la vida tindrà un lleuger color euro-roig, beureu còctels vermellencs, us adonareu que les crisis tenen tonalitats granes, descobrireu que als camps de blat destaquen les roselles. . .

Hi ha una qüestió greu, tanmateix, que no podem garantir-vos, si voteu PSUC: no és segur que amb el triomf a les eleccions de les forces democràtiques, Marco retrobi aviat la seva mare. (De tota manera, que se sàpiga: ha estat creada una comissió especial, unitària, que vol evitar que Marco sigui detingut, en arribar a l'Argentina, per les forces del general Videla.)

López Raimundo a Tarragona

QUE NO ES VESSI MÉS SANG

"La tactica del búnquer en aquest darrer període, ha estat tractar de provocar incidents i morts per impedir les eleccions", *va manifestar Gregori López Raimundo a Tarragona en referir-se als dos assassinats comesos en les persones de dos guàrdies civils barcelonins i als atemptats de Madrid, i va afegir que aquests fets* "independentment de qui els hagi comès —encara que probablement sigui gent d'ultradreta— serveixen al feixisme. Tant sí com no, els comunistes condemnem enèrgicament aquests actes, perquè no volem que es vessi més sang en aquest país, sino que hi hagi llibertat i democràcia".

TARRAGONA (Enric de Gràcia).— Més de set mil persones —una concentració com mai no ha aconseguit cap partit a Tarragona— van fer cap al gran míting del PSUC el passat dia 4, fins a desbordar l'Auditòrium Municipal, que es el local de més gran cabuda de la ciutat. El públic va acudir-hi, no ja puntualment, sinó fins i tot amb mitja hora o més d'anticipació, i va omplir de gom a gom les graderies, les escales, el parc circumdant i... fins la carretera d'accés.

Va prendre la paraula el primer Josep Pardell, del Comitè Executiu del PSUC, mestre i inspirador dels comunistes tarragonins durant molts anys, el qual es va referir a l'anterior prohibició del míting del PSUC fa tot just unes setmanes, que va impedir llavors la presentació a Tarragona del secretari general. **"Avui ja podem fer aquest acte. Com n'hem celebrat centenars d'altres,sense que hi hagi el *més mínim incident*."**

Carme Casas va subratllar en la seva intervenció com l'Estatut del 32 va consagrar una sèrie de drets per a la dona que després foren anul.lats per la dictadura, moltes vegades sota la falsa aparença de "protecció a la dona". **"Una societat no serà nova ni socialista si no és construïda amb les dones i també per a les dones"**, va dir Carme Casas, que va acabar la seva intervenció, entre crits de "Volem l'Estatut", amb aquestes paraules: **"Volem una democràcia que posi fi a la discriminació."**

També va versar sobre l'Estatut la vibrant intervenció de Manuel Conde, treballador immigrat, del barri de Bonavista: **"A Catalunya no es pot parlar de democràcia sense reconèixer el drets nacionals i això no s'aconseguirà pas votant els qui ens els han negat durant quaranta anys."**

EL CAMP, UN PROBLEMA QUE NO ADMET ESPERA

El discurs de Conrad Rebull, candidat del PSUC a Tarragona, va ser adreçat a molts dels assistents que, sense ser ara camperols, ho foren en les seves terres d'origen, a Andalusia o a Extremadura. **"Per això sé que vosaltres sabeu fins a quin punt està arruïnada l'agricultura. Nosaltres, els pagesos, que érem capaços fa vint anys d'alimentar la nació, avui no ens podem alimentar nosaltres mateixos"**, va dir i va denunciar tot seguit la política d'importacions dels governs franquistes. **"Per això, com a home que encara viu i treballa al camp** —va dir—, **us haig de fer una súplica: que voteu per la democràcia, que voteu el PSUC."**

"ELS CANDIDATS AL SENAT SOM INDEPENDENTS, PERÒ NO PAS NEUTRALS"

Així es manifestaren els tres candidats al Senat per "L'Entesa dels Catalans", Carles Martí, Josep Subirats i Josep A. Baixeras, per boca d'aquest darrer, que va insistir que no serien neutrals davant de la disjuntiva dictadura o democràcia, ni davant de la corrupció. **"En realitat** —va dir— **ni tan sols som independents, ja que depenem del vostre vot i dependrem, si som elegits, de la vostra veu."**

Matias Vives va fer una dura crítica de l'actual Ajuntament de Tarragona i, després d'enumerar els desastres urbanístics i els negocis privats dels regidors —va citar en Banús, Fabregat i Magarolas—, va exigir ajuntaments democràtics que no subordinin els interessos col.lectius als privats. **"L'Ajuntament de Tarragona és una fotocòpia del franquisme** —va dir— **i el poble, que ha entrat amb pancartes a la sala consistorial, no se sent representat per cap regidor."** Va esmentar tot seguit el fet que a Roma hi hagi un regidor comunista, gràcies a la qual cosa els monuments "poden dormir tranquils", perquè els comunistes, que **"de vegades tanquem el puny, som els únics que el podem obrir sense que caiguin monedes."** Va acabar fent una repassada als desastres econòmics de la dictadura i proposant un programa econòmic com a solució.

Josep Subirats, candidat a Senador

SOCIALISME EN LLIBERTAT

El secretari polític del PSUC a Tarragona, Pere A. Heras, va resumir la via pacífica al socialisme en llibertat, pluripartidista i amb estricte respecte a la voluntat popular expressada per mitjà del sufragi universal. **"Estem convençuts** —va dir— **que avui aquest camí no solament és possible, sinó que enriquirà les aportacions del marxisme, ja que el grau de consciència del poble és molt gran." "Malgrat la repressió** —va afegir— , **els comunistes hem estat capaços d'elaborar, fosos amb el poble, una via pròpia, genuïna i nacional cap al socialisme."**

INTERVENCIÓ DE GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

Després d'unes paraules de Solé Barberà, cap de llista de la candidatura del PSUC a Tarragona, per al Congrés, semifrustrades per una intempestiva afonia, va cloure l'acte el secretari general del PSUC.

Gregori López Raimundo va començar recordant que el PSU ja va anunciar que aniria a les eleccions quan encara no era legal. I va continuar: **"I acceptem anar a aquestes eleccions tot i que no seran lliures de debò, tot i que seran presidides per les lleis franquistes, tot i que els Ajuntaments, els Governs Civils i les Diputacions continuen a les mans de persones nomenades per l'anterior règim, tot i que encara no hi ha amnistia ni legalització de tots els partits. Però, de totes maneres, aquestes seran unes eleccions molt més lliures que no pensaven els qui les varen convocar"**, i va afegir que la primera cosa que exigiran els comunistes a les noves Corts és l'amnistia total i la legalització de tots els partits; sense això no hi pot haver veritable reconciliació.

Després va relatar els reiterats esforços del PSUC per la formació d'una candidatura única per al Senat que tingués el suport de totes les forces democràtiques catalanes, pretensió que no va quallar per l'obstrucció de la Unió Democràtica de Catalunya i la deserció d'altres partits. **"Això suposa** —va dir López Raimundo— **que anirem dividits i que, per tant, hi ha el risc que Alianza Popular i la Unión del Centro Democrático treguin alguns senadors i impedeixin el restabliment de l'Estatut del 32."** Però va afirmar que encara hi ha esperances perquè, d'una banda, encara es pot assolir la candidatura única (per a la qual cosa estarien disposats a dimitir, si cal els candidats presentats per PSC, PSOE, PSUC , ERC, EC i independents) i, en últim cas, encara que anem dividits, si les forces autènticament democràtiques obtenen el 70 o el 80 per cent dels vots, és molt possible que l'Estatut esdevingui una realitat a curt termini. Si no, en comptes de l'autonomia, tindrem un miserable "Consejo General" que no seria sinó una simple mancomunitat amb atribucions merament administratives, però sense operativitat política.

"Ja s'ha dit aquí —va concloure el secretari general del PSUC— **que els comunistes no prometem res, com fan altres partits creats a propòsit per a les eleccions. El PSUC ve de lluny, té una història, i ara som candidats a Corts com abans ho fórem a la presó, a les tortures i a l'afusellament. Allò que sí que podem garantir és que continuarem sent fidels a la nostra tradició i que ens oposarem amb fermesa a qualsevol intent de retrocés, d'involució. Sempre lluitarem per una Catalunya lliure en un estat democràtic."**

Un pla de provocacions

El Secretariat del Comitè Central del PSUC condemna amb la més gran energia l'assassinat a sang freda, avui a Barcelona, de dos membres de la Guàrdia Civil. Aquest fet forma part pressumiblement d'un pla de provocacions, encoratjat i protagonitzat per l'extrema dreta, que tendeix a desestabilitzar la situació política i a impedir, amb això, que les eleccions del 15 de juny puguin desenvolupar-se amb la normalitat imprescindible perquè, tot i amb les seves limitacions, constitueixin un reflex de la voluntat popular.

El PSUC rebutja un cop més la violència i referma la seva disposició a contribuir amb totes les seves forces a la reconciliació i a la plena normalització democràtica del nostre país.

MOLLET DEL VALLÈS

Més de 3.000 persones

VALLÈS ORIENTAL (Corresponsal).— Els comunistes de Mollet encara no s'ho creuen a hores d'ara. Havien preparat el míting a corre-cuita, sense gran desplegament propagandístic. A més a més, durant la setmana una colla de partits havien fet la seva presentació. Els oradors eren tots gent de la comarca —l'Anna Bosch, candidat al Congrés; en Joan Sanjuan, secretari general comarcal; Marcel Planellas, de l'executiva de la Joventut Comunista de Catalunya, Paco Rodríguez, dirigent de Comissions Obreres. Feia encara no un mes que havien fet un míting al mateix Pavelló d'Esports, amb el Solé-Tura i en Miquel Núñez, i havien reunit prop de tres mil persones. Tot feia pensar que aquest segon míting seria més modest que l'anterior.

Error d'apreciació, perquè aquesta vegada foren més de tres mil els congregats. Si en el primer míting la gent anà a escoltar el PSUC, es pot dir que en aquest segon anà a aclamar-lo. L'assistència té més valor si tenim en compte que Mollet no arriba als trenta mil habitants. Però allí, en una presidència de més de vint persones i enmig del públic, hi havia els homes i les dones que han estat durant tot aquest temps lluitant pels drets dels treballadors —l'Àngel, de "Teneria", l'Emilio, de "Derbi"—, els homes i dones de les associacions de veïns —la Montse Martí, l'Anna Bosch, en Ramon Bellavista— i també hi eren representats els petits comerciants, con en Domènec Miguel. Allí hi havia els lluitadors per un Mollet millor: els comunistes. I els comunistes en recollien els fruits. Qui els ho pot discutir?

Però també en els petits poblets hom s'emporta grans satisfaccions. En Pere Sanjuan i l'Anna Plaza arribaren a Sant Antoni de Vilamajor una hora abans de començar l'acte. S'aturen a la plaça i pregunten per la "Sala de Festes". "La teniu davant dels nassos", els contesten. Ara que ja saben on han de parlar, van per feina. Veuen que l'equip d'extensió ha fet el dia abans una bona enganxada de cartells per tot el poble, anunciant l'acte. Col.loquen l'altaveu al sostre del cotxe i li enganxen uns quants pòsters, a les portes, al capó, al darrere. "Veniu a escoltar els comunistes", "Avui a les nou, a la Sala de Festes, presentació del PSUC, el partit dels comunistes catalans". Quan s'apropa l'hora pleguen l'altaveu i arrenquen els pòsters. Es passen la pinta i s'endrecen la roba. Cal donar la imatge. A les nou ve un home. Ja se sap, en aquests llocs la gent sempre ve tard. "Esperarem mitja hora i començarem". La gent va arribant, fins a cent-cinquanta. Uns parlaments breus i col. loqui, un col. loqui llarg. Sembla que no els vulguin deixar marxar. Són dos quarts d'una i cal dir prou. La gent els felicita. Algú els convida a sopar. Accepten un refresc. Al bar, continua la tertúlia. "Sou els qui heu tingut més gent". "Vosaltres parleu molt bé; els altres partits ens envien els pitjorets, s'ho llegeixen tot, i malament". Hi ha hagut temps de parlar de tot, de si l'avortament és un crim, de la sinceritat democràtica dels comunistes, de l'or de Moscou, de la finca d'en Carrillo. Una colla, al bar, diuen que votaran comunista.

A les dues de la matinada, en Pere i l'Anna deixen Sant Antoni. Estan cansats, però la satisfacció els surt pels ulls.

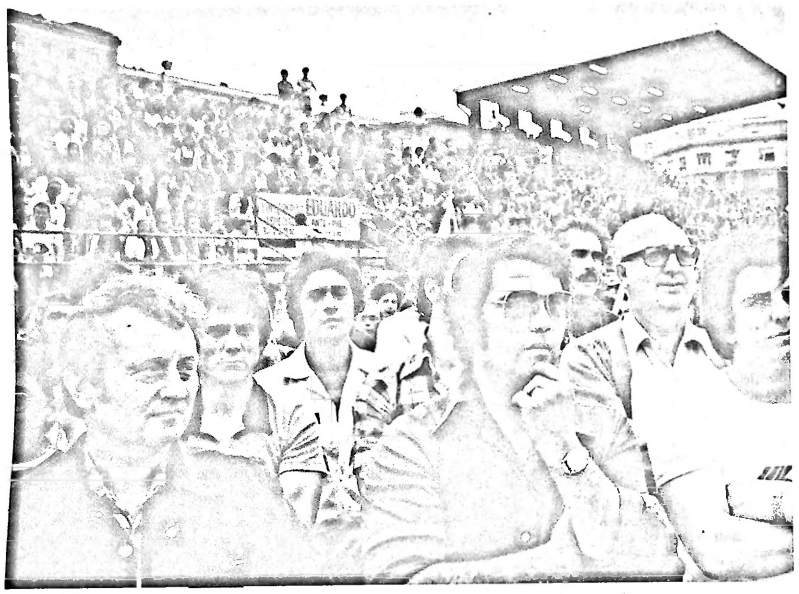

Antoni Gutièrrez, al camp del Júpiter

Un vot anul-lat és un vot per la reacció

Al camp de futbol del Júpiter, a la barriada barcelonina de la Verneda, hi va haver dissabte, dia 4, un acte electoral del PSUC que va durar tota la tarda i el vespre. Primer, va haver-hi festa, amb un conjunt de flamenc, recital de poemes pel grup Miguel Hernàndez i cançons. Eren les vuit i quart quan començava el mfting. Més de set mil persones omplien el camp.

Els oradors foren Pere Pérez, que va destacar la presència continuada del PSUC a la Verneda i la importància d'aquestes eleccions, la necessitat que hi obtinguem un triomf democràtic i va demanar el vot per al PSUC. Cardona, president de l'Associació de Veïns de Sant Martí de Provençals, es va referir més específicament a les qüestions de la vida als barris i a les solucions que el PSUC proposa. Silvestre Gilaberte va dedicar el seu parlament als problemes dels treballadors, explicà com aquests són els principals perjudicats per la crisi econòmica i va demanar el vot democràtic, el vot comunista, per aconseguir que la classe treballadora ocupi el lloc que li correspon en les institucions del poder. Finalment, pregué la paraula Antoni Gutiérrez, en un discurs que va merèixer, com tots els altres, aplaudiments entusiastes de la gentada que va acudir a escoltar els comunistes. Antoni Gutiérrez va dir que no n'hi havia prou amb dir allò de "Fraga, Fraga, el pueblo no te traga", sinó que calia derrotar de debò l'Alianza Popular, els aspirants a nous dictadors, amb el vot. Va dir que cal vèncer la por, aquesta por que és herència de la llarga època de dictadura feixista, aquesta por que no té raó de ser i que és un gran enemic davant de les eleccions. Vèncer la por i votar en consciència, emetre un vot útil, votar la democràcia decididament. Va explicar amb detall com calia votar, com calia superar les dificultats i les confusions que es presenten a l'elector. *"Un vot perdut o anul.lat és* —va dir— *un vot per la reacció."* Abans d'acabar la seva intervenció, va fer una condemna enérgica de l'assassinat de dos membres de la Guàrdia Civil, fet esdevingut aquell dia a Barcelona, i dels altres atemptats terroristes en altres indrets d'Espanya, *"que no són altra cosa que intents desestabilitzadors per fer marxa enrere i fer fracassar l'esperança de construir una democràcia al nostre país."* També va parlar de la situació econòmica i va dir no al pacte social. El que cal és un pacte polític, el que cal és la presència protagonista dels treballadors en la solució de la crisi, mesures responsables per resoldre-la, entre les quals, és urgent una reforma fiscal que resolgui l'actual injustícia en la distribució de les càrregues.

Després del mfting, encara va continuar la festa. Va haver-hi ball amb orquestra, i es va rifar una gegantina mona que duia la inscripció "VOTA PSUC".

ELECCIONS I CRISI ECONÒMICA (i IV)

Un pla per a la Generalitat

És en el context d'un pla de sanejament econòmic global per a tot Espanya —els trets essencials del qual vàrem esbossar en el número anterior— que cal emmarcar la proposta de política econòmica d'urgència de la Generalitat. L'objectiu d'aquest pla d'actuació urgent de la Generalitat restablerta és coordinar l'actuació pública en el marc de Catalunya atenent les característiques que té l'estructura econòmica catalana: importància dels sectors de transformació, de les petites i mitjanes empreses, etc., que fan que la crisi sigui especialment aguda.

El pla de sanejament econòmic passa, en primer lloc, pel restabliment de les competències econòmiques de la Generalitat, fent el traspàs dels serveis i dels fons necessaris de la forma més ràpida possible. Cal integrar aquest traspàs en la renegociació de la capacitat financera i fiscal atorgada per l'Estatut de 1932.

En la lluita contra l'atur, el foment dels sectors específics ha de dirigir-se cap al foment dels sectors exportadors i cap aquells l'activitat dels quals és normalment desenvolupada per petites i mitjanes empreses, amb una relació capital/treball tècnicament baixa que permetrà la creació de nous llocs de treball i la incorporació de noves tècniques. Aquesta política ha de ser selectiva envers les zones on l'atur és més important.

Per a la defensa de la capacitat adquisitiva dels treballadors, la Generalitat vetllarà perquè els salaris directes, a Catalunya, segueixin la tònica dels de la resta de l'Estat, i proposarà aquelles normes que l'Estatut permet, especialment allò que es refereix a l'augment de pensions mitjançant el seu fons de Seguretat Social.

L'actuació de la Generalitat contra la crisi s'ha d'emmarcar en un programa d'equipaments col.lectius finançat per l'Estat, que contribuirà a eixugar el fort dèficit, tant l'absolut com el relatiu.

L'absorció d'aquest dèficit no seria un privilegi per a Catalunya, sinó la satisfacció d'unes necessitats socials, peremptòries, i contribuiria a eliminar l'atur, que és més fort a Catalunya que a la resta d'Espanya.

Finalment, el PSU proposa la democratització i descentralització dels organismes de l'Administració. És indispensable que s'institucionalitzi una autèntica participació real, no formal, dels representants elegits democràticament per aquest sector de la petita i mitjana empresa, en tots els organismes de l'Administració de l'Estat, la Generalitat i les corporacions locals que influeixin en el sector.

En la lluita contra la inflació, la Generalitat reorientarà els crèdits de les Caixes cap a sectors productius locals i no inflacionaris; no com ara, que els fons de les Caixes van a parar al gran capital forà.

Com a element central de tot el pla d'actuació urgent, el sanejament econòmic a Catalunya passa per:

a) **Sistema fiscal**, un dels objectius bàsics del qual és la reducció dels fluxos financers entre Catalunya i la resta de l'Estat conjuntament amb l'increment relatiu de la imposició directa i dels tipus d'imposició en les fraccions superiors de nivell de riquesa. Especial relleu tindrà la lluita contra l'evasió fiscal.

b) **Reorganització de l'administració local**, segons el criteri de la Llei Municipal de 1934, sota el control de la Generalitat.

c) **Seguretat social**, que ha de passar a dependre de la Generalitat amb la creació d'un fons català de la seguretat social.

d) **Sistema financer** per fer que les Caixes passin a dependre de les institucions autonòmiques i formin l'instrument financer bàsic de la Generalitat. Les normes sobre fons d'inversió obligatòria han de trencar el lligam actual entre la gran banca i els sectors monopolistes per contribuir a fer que el sistema financer segueixi les indicacions de reorientació social de la producció.

e) **Reorganització de les empreses públiques** creant un sector públic estatutari. La Generalitat tindrà capacitat per intervenir en aquelles empreses públiques d'àmbit superior en les matèries que l'afectin.

f) **En el foment de l'agricultura** cal establir una política de preus justos, de crèdit preferencial i, especialment, establir un sistema d'assegurança. Té especial relleu el foment de formes col.lectives de producció.

g) **La política urbana** anirà cap a l'elaboració immediata de la llei del sòl que elimini l'especulació i contribueixi a emmarcar el pla d'ordenació urbana perquè les normes sobre densitat, espais, etc., estiguin orientades cap al millorament de les condicions de vida.

Un pas decisiu per als treballadors

Si les eleccions del 15 de juny tenen importància per a tothom, si el país les necessita com l'aigua la terra eixuta, la classe obrera i els treballadors són els més interessats que el resultat d'aquestes eleccions els sigui com més favorable possible. Durant quaranta anys, han sigut els treballadors els qui més privats s'han vist de les llibertats democràtiques. Fos com fos, les forces democràtiques de la burgesia podien reunir-se de mil formes,trobaven diferents maneres de fer real el seu dret d'expressió, s'acollien a formes d'associació que burlaven les traves que el franquisme els imposava. Són, en canvi, els treballadors els qui han patit amb més força les limitacions i la repressió que la dictadura ha representat. Encara avui, les limitacions al dret de vaga, les dificultats per exercir una autèntica llibertat sindical, les prohibicions a fer assemblees dintre de les empreses, una legislació laboral repressiva, pesen fortament damunt dels treballadors. Hi ha partits obrers encara il.legals, continuen encara les prohibicions d'actes, no s'ha assolit l'amnistia laboral, es reprimeix un Primer de Maig que hagués pogut ser una festa... La classe obrera, tot i haver fet un pas endavant molt important amb la legalització de les centrals sindicals i de molts dels seus partits, es troba, com tot el país, però encara més, davant la necessitat de conquerir les llibertats plenes. Aquesta conquesta passa avui per les eleccions del dia 15.

Es per això que durant la campanya electoral tampoc no han parat les lluites reivindicatives. El conveni del metall, la vaga dels mestres estatals, la lluita de l'hoteleria en són alguns exemples. I també és per això que, tot i que moltes de les reivindicacions pendents s'estan presentant aquests dies amb força, la lluita per assolir-les se situa, en la major part dels casos, en el context de l'actual situació política i econòmica per què travessa el país, de la qual la celebració de les eleccions és l'eix fonamental. No és aquesta, però —per citar un exemple negatiu—, l'actitud dels verticalistes de la Cooperativa del Taxi que pretenen utilitzar les justes aspiracions dels taxistes per crear, amb la vaga indefinida del servei, una sensació de caos que afavoreixi el vot de la por el 15 de juny.

Fóra il.lusori pensar que la democràcia que cal guanyar i consolidar a partir d'aquestes eleccions, ella sola, resoldrà tots els problemes i les reivindicacions pendents de la classe obrera i els treballadors. La democràcia política no amagarà la veritable naturalesa de les relacions laborals en un sistema capitalista que, d'alguna manera, amb una legislació feixista demagògicament paternalista, havia quedat com disfressada durant aquests darrers anys. Però suposarà un pas decisiu tant en l'aclariment d'aquestes relacions com en una cosa més important: la conquesta de mecanismes d'intervenció política que permetin als treballadors ocupar l'espai que els correspon pel seu paper en la societat.

Les principals reivindicacions dels treballadors se centren avui contra els efectes desastrosos de la crisi econòmica; crisi que s'ha pretès carregar damunt les espatlles dels sectors populars i, especialment, de la classe obrera. Només un triomf de les forces democràtiques i populars, amb el màxim de vots per als comunistes, farà factible el pacte polític imprescindible, en el marc del qual serà possible trobar una sortida progressista a la crisi. Una sortida que tingui en compte els interessos dels treballadors, dels jubilats, dels pensionistes, dels parats i no únicament els interessos dels grans capitalistes.

ANTONI LUCCHETTI

Arreu de Catalunya

La gran força dels comunistes

SANTA COLOMA DE GRAMENET (Corresponsal).—Amb més de set-centes cadires ocupades, les graderies del Poliesportiu plenes i alguns centenars de persones dretes ocupant els espais lliures i els passadissos i desbordant el local pels jardins contigus, es va celebrar el primer míting electoral del PSUC a Santa Coloma de Gramenet.

Van parlar-hi Jordi Solé-Tura, Alfons Carles Comín, Isabel López i Pere Soto, i també el secretari polític de l'organització local, Rafael Gómez. Va presentar Benet Padilla.

La gran sala del Poliesportiu estava guarnida amb banderes catalanes i del PSUC, amb els noms dels candidats per al Congrés i el Senat. Enmig d'un entusiasme desbordant, els oradors es van referir a la gran importància de la lluita electoral per guanyar una democràcia que, com va subratllar Solé-Tura, encara no es efectiva ni plena. Varen criticar les mesures repressives del govern, la manca de veritable amnistia, la no legalització de molts partits, les limitacions de la llei electoral i remarcaren la necessitat de votar comunista per defensar les llibertats i els interessos dels treballadors contra els intents de l'oligarquia de carregar el pes de la crisi econòmica damunt dels obrers i dels pagesos.

Va acabar l'acte amb el cant de la Internacional i en un ordre perfecte, sense incidents. Mereix destacar-se el fet que ha estat l'acte més multitudinari dels que s'han fet fins ara a la localitat.

Míting amb 400 dones

BAGES (Manuel Lufs).— El dia 4, dissabte, se celebrà a Manresa un míting del PSUC dedicat a les dones del Bages. Hi assistiren unes quatre-centes persones, predominantment dones per l'interès específic del tema. En primer lloc prengué la paraula Conxa Comas, psicòleg, que féu una ressenya històrica del PSUC i remarcà allò de "venim de lluny i anem més lluny encara". Després parlà la Montserrat Margarit, que va arrencar forts aplaudiments quan posà en relleu el paper importantíssim de la dona dins el partit i la seva gran participació en els anys de la clandestinitat. Tot seguit, Roser Ramos, treballadora del tèxtil, parlà de la dona treballadora que, en aquests quaranta anys de feixisme ha estat doblement explotada, a la feina i a casa. Finalment, clogué l'acte la candidata a diputat Dolors Calvet. Va destacar la importància que guanyin les eleccions les forces democràtiques i que això ajudarà a fer el camí cap al socialisme en la llibertat. Assenyalà que és en el marc del socialisme on la dona assolirà el seu total alliberament.

Els actes del Partit Socialista Unificat de Catalunya al Bages han continuat i considerem que mereixen especial mencció els que se celebren en els pobles petits, amb una notable assistència de gent que rep amb interès les explicacions dels comunistes. El dia 3, a la nit, hi hagué un acte públic del PSUC a Monistrol de Montserrat, amb una assistència de tres-centes persones. Parlaren Florenci Codina, mestre, Lluís Maruny, psicòleg i un vell militant, Artur Rodríguez, veí del poble. El dia 5, diumenge, al Pont de Vilomara, tres-centes cinquanta persones acudiren a escoltar el PSUC.

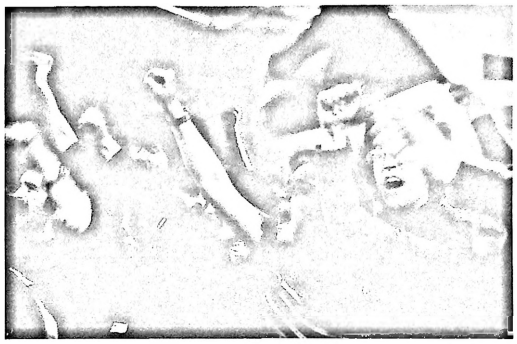

Sabadell

Set mil persones al Pavelló d'Esports

SABADELL (Corresponsal).— Dolors Ruano, companya de qui fou secretari general i president del PSUC, Josep Moix, estigué present al míting que els comunistes van celebrar el passat dia 4 al pavelló esportiu de Sabadell. Fou Solé-Tura, un dels oradors de l'acte, qui presentà Dolors Ruano al públic per explicar tot seguit la veritable dimensió humana i política de Josep Moix, un treballador que a cop d'honradesa es convertí en un gran dirigent sindical i en l'alcalde més recordat i estimat pel poble de Sabadell. El moment fou de gran emoció, sobretot quan la Dolors es va dirigir a les set mil persones que emplenaven el pavelló per donar-los les gràcies i per referir, en unes breus paraules, la duresa del llarg exili i l'alegria que hagués tingut en Josep Moix de poder participar en un acte com aquest.

Fou un públic entusiasta, en un 80 per cent obrer, que seguí l'acte en el qual intervingueren Josep Maria Riera, Paco Trives, Solé-Tura, Cipriano Garcia i Celestino Sànchez com a presentador. En més d'una intervenció es denuncià l'atemptat que costà la vida a dos guàrdies civils com un intent de desestabilitzar el país, la qual cosa només afavoreix la dreta franquista.

Finalitzat el míting, unes quaranta persones demanaren l'ingrés al PSUC.

L'activitat d'actes del PSUC a Sabadell és constant. S'estan fent mitings a tots els barris, moltes vegades sense demanar permís, al bell mig d'una plaça o al carrer. El dia 5, al barri de Merinales, s'aplegaren unes cinc-centes persones en una plaça, on parlaren, a més a més de comunistes del barri, en Paco Trives, candidat del PSUC de Sabadell i Celestino Sànchez, secretari general de la localitat; quinze foren aquesta vegada les persones que s'afiliaren al PSUC. Al centre de Sabadell, en el teatre La Faràndula, 1.500 persones, el dia 3, anaren a escoltar la Maria Dolors Calvet i destacats dirigents comunistes del centre de Sabadell, els quals plantejaren les diferents alternatives del PSUC als problemes locals.

Per acabar, direm que el dia 4 tingué lloc a Belles Arts una roda de premsa de presentació dels candidats al Senat de la candidatura unitària "Entesa dels Catalans". Feren la presentació representants del del PSC, PSOE i PSUC. Es reberen adhesions, a aquesta candidatura, de dotze associacions de veïns, del Col.legi de Llicenciats i de personalitats a títol individual.

A Badalona, 9.000 treballadors

BADALONA (E.J. Ricart).— Nou mil persones acudiren al míting que el PSUC va fer dissabte, dia 4, al camp de futbol de l'Artiguense, al barri d'Artigues, de Badalona. Nou mil persones que, en la seva immensa majoria, procedien de la zona de més gran concentració obrera d'aquesta ciutat: els barris d'Artigues, la Salut i Sant Roc. Els oradors foren Joan Ramos, Pere Soto (ambdós candidats per al Congrés), Artur Pousa i Joan Gómez Alba, i va presentar el míting Orenci Osuna.

Fou un gran acte electoral dels comunistes de Catalunya. Els oradors centraren les seves intervencions en els greus problemes que afecten la classe treballadora, tant a la feina com als barris, on són objecte d'una segona explotació, no pas menys rigorosa que a les fàbriques. Enmig de grans aplaudiments, la multitud aplegada al camp de futbol escoltà les propostes del PSUC per sortir de la crisi econòmica, per conquerir la democràcia, per avançar cap a la solució de tots els greus problemes que patim.

En començar l'acte es va condemnar l'assassinat, recent, de dos guàrdies civils a Barcelona, que es va denunciar com un acte orientat a entrebancar el camí cap a la democràcia, i es va guardar un minut de silenci en senyal de dol.

Terra de Lleida

Més de 100 mitings

En el temps transcorregut de la campanya electoral, el PSUC ha fet, a les comarques de Lleida, mítings a més de cent pobles i ciutats. La darrera setmana de la campanya estan previstos més de seixanta mítings.

A Pont de Suert, més de tres-centes persones aguantaren la pluja a l'aire lliure per escoltar els comunistes. Va obrir l'acte Joan Novau, de la Joventut Comunista de Catalunya. Jesús Canales va haver d'escurçar la seva intervenció per les inclemències del temps i va criticar l'Ajuntament per no haver-los donat un local en condicions. Pere Ardiaca, cap de llista de la candidatura al Congrés, va exposar la línia del PSUC. Va dir que calia votar les candidatures democràtiques per anar a unes Corts constituents, no pas legislatives.

A Ager, en millors condicions que a Pont de Suert, hi havia tres dels quatre candidats al Congrés: Felip Castell, que va parlar de la greu situació econòmica i de la necessitat d'una veritable reforma fiscal. Vicenç Valentines va analitzar la situació de la comarca. Les seves referències a la "Unió de Pagesos" eren rebudes amb aplaudiments. Magda Ballester es va referir al pacte constitucional, a la necessitat de l'amnistia total, de la legalització de tots els partits, de restablir l'Estatut del 32, la Generalitat i el Parlament de Catalunya.

A Tremp, cinc-centes persones escoltaren el PSUC, al Teatre de la Lira. Intervingueren: Joan Modol, de la Joventut Comunista; Marta Palau, metge, sobre la sanitat; Agustí Graell, sobre la marginació de les comarques del Pirineu; Lluís Claverol, fill de Tremp, va explicar perquè calia anar a les eleccions i va demanar el vot per al PSUC o per als partits democràtics. Pere Ardiaca va cloure el míting, amb una exposició sobre els projectes del PSUC.

A Mollerussa varen parlar Josep Blanes, Toni Cabero, Anna Arinyó, Vicenç Valentines, Jesús Canales i Felip Rull. A Guissona, Jaume Balcells, Joan Novoa, Felip Castell i Magda Ballester.

VIC 1.700 ASSISTENTS

La presència dels immigrants

VIC (per Joan Sanjuan).— El PSUC va celebrar el passat dia 3 un míting comarcal a Vic. L'acte fou acollit amb una gran expectació, com ho demostra l'assistència de 1.700 persones que feren insuficient la cabuda del cinema-teatre Centre. I és que el PSUC ha aconseguit una mena d'estat de gràcia que no li discuteixen amics ni adversaris: ser un partit seriós, conseqüent, que sap el que vol, que mou molta gent, en definitiva, un partit de lluita i de govern. És amb aquesta imatge que la ciutat bressol del tradicionalisme català va rebre els comunistes, imatge que, n'estem segurs, quedà consolidada i ampliada després de l'acte.

Vic ha patit tots aquests anys deficiències d'infraestructura que l'han privat d'una més ràpida evolució en tots els ordres. Xavier Mercadal, candidat del PSUC a la comarca d'Osona, denuncià en el seu parlament aquests mancaments i oferí les alternatives del partit. Però, potser per primera vegada, en un acte d'aquest tipus, un nou Vic feia acte de presència: el Vic de la classe obrera immigrada, dels habitants dels pisos de l'Obra Sindical, dels fins ara marginats de la vida social, cultural i política.

En un moment de l'acte s'originà una situació delicada, quan una part del públic demanà que les intervencions es fessin en castellà i una altra part que continuessin en català. Per un moment, la llengua apareixia com un element de divisió. La situació fou superada favorablement amb l'argumentació política i contundent de Paco Frutos i Antoni Gutiérrez. El primer aprofità l'ocasió per plantejar els perills del lerrouxisme i com la classe obrera immigrada havia lluitat i lluita pels drets nacionals de Catalunya. Antoni Gutiérrez plantejà que parlar català era encara una reivindicació política mentre no aconseguíssim la seva oficialitat, però que calia fer esforços per fer-nos entenedors; afegí: "català és tot aquell que viu i treballa a Catalunya, però sobretot català és aquell que lluita per Catalunya", i explicà com el problema de la llengua el resoldríem sobre la base dels instruments autonòmics per a Catalunya "que no signifiquen la marginació de ningú per qüestió de llengua, cultura o procedència". Grans aplaudiments acolliren aquestes referències que es mostraren clarificadores per a tothom i palesaren que la política és també educació del poble. Part de les intervencions foren fetes en castellà.

Agustí Daura en la seva intervenció es referí a la "conquesta de la pluralitat política entre els membres de l'Església com a garantia que aquesta no serà mai més manipulada ni per la dreta ni per l'esquerra".

Antoni Gutiérrez plantejà la necessitat d'evitar les provocacions d'aquells que voldrien que les eleccions no es celebressin i que somnien en una involució. La necessitat d'arrencar els vots de la por i evitar l'abstencionisme.

Baix Llobregat

Cal perdre la por

Dintre de l'activitat de la campanya electoral del PSUC al Baix Llobregat, el comitè comarcal organitzà el dia 5, diumenge, un gran míting a la zona de Gavà—Viladecans, al camp municipal d'esports d'aquesta darrera localitat. Hi van assistir prop de quinze mil persones. Presidí l'acte tot el comitè comarcal en pes i prengueren la paraula Ignasi Riera, Josep Pérez, Francesc Baltasar, Joan Ramos (el candidat de la comarca) i Antoni Gutiérrez, que foren presentats per Marta Ferrés.

Ignasi Riera parlà dels greus problemes que té plantejats la comarca del Baix Llobregat, com ara la canalització del riu, la manca de planificació a tots els nivells, etc., i va destacar l'activitat del PSUC al Congrés de Cultura Catalana, a les associacions de veïns i altres organismes, per tal de solucionar-los. Va parlar també de l'actiu paper que ha jugat la lluita del moviment obrer per tal de configurar la personalitat de la comarca del Baix Llobregat i per evitar que les coses estiguessin encara pitjor.

Josep Pérez, secretari de la Joventut Comunista a la comarca, va parlar de la marginació que la dreta franquista imposa a dos milions de joves, "que són el futur del país", moguda segurament pel fet que el vot jove sempre serà un vot progressista. Va donar especial importància a la lluita dels joves pels seus drets —especialment la majoria d'edat i el dret de vot als divuit anys— i va demanar el vot per al PSUC, "que és el partit que defensa més conseqüentment els drets de la joventut".

El secretari polític del PSUC al Baix Llobregat, Francesc Baltasar, en la seva intervenció en català i castellà va definir el partit com una força d'ordre democràtic. Va condemnar els assassinats dels guàrdies civils de Barcelona "que han comès sens dubte aquells que tenen por de la democràcia, després de quaranta anys de dictadura".

Joan Ramos parlà en la seva intervenció de la necessitat que el moviment obrer participi, a través dels seus representants, a les instàncies que decidiran la marxa del país.

Finalment, Antoni Gutiérrez, que portava una salutació del Comitè Executiu del PSUC i del seu secretari general, Gregori López Raimundo, va cloure l'acte amb una vibrant intervenció, constantment interrompuda pels aplaudiments del públic.

Antoni Gutiérrez es referí a la importància de la propera batalla electoral, que ha de centrar-se a conquerir un majoria democràtica a les properes Corts i, sobretot, a aconseguir que els ciutadans perdin la por que ens ha deixat la llarga nit del franquisme.

Sobre el PSUC, va dir que era un partit profundament arrelat en la classe obrera i en tot el poble "com ho demostren les grans concentracions que estem fent pocs dies després de la nostra legalització", i que "nosaltres volem canviar les coses sense violència, perquè tenim confiança en el nostre poble".

Després de demanar el vot comunista per al Congrés i de l'Entesa dels Catalans per al Senat, va cloure la seva intervenció animant els presents a mobilitzar-se per aconseguir que ni un sol ciutadà es quedi sense votar per la democràcia.

Presència i arrelament

Quan aquest TREBALL arribi a les mans del lector, estarà a punt d'exhaurir-se el temps de la campanya electoral. El PSUC, a escassos dies de la seva legalització, ha convertit aquesta campanya en l'aplegament de masses més important dels darrers quaranta anys. Fins i tot més que el futbol, que passava per ser la cota més elevada, impossible de superar. I ho ha fet d'una manera natural, sense haver de pagar vols "Charter" per emplenar espais lliures i sense invertir en publicitat els milions que han invertit d'altres. La presència del PSUC i el seu arrelament popular s'han fet palesos, dia rere dia, míting rere míting, i l'ordre i la manca d'incidents en aglomeracions tan grans han estat també tònica permanent, viu contrast amb els qui, convocant menys de la desena part d'auditori, han acumulat ferits i han tornat a demostrar que la seva és "la dialéctica de los puños y las pistolas". Tot això, naturalment, els qui en els seus eslògans, purement propagandístics, volen la pau i l'ordre. La pau que és por, la pau que és un desert, la pau que fa gust de mort, la pau que tanca les boques i lliga les mans, en text de Raimon.

Com a darrer intent desestabilitzador —ho han intentat ja tot—, tornen a sortir a la llum les sigles GRAPO a Barcelona, i a Euskadi i Madrid proliferen atemptats en cadena. Després de les eleccions, caldrà que s'arribi al final de tot això, que se sàpiga qui és qui i, molt especialment, caldrà contestar la gran pregunta que es fan els ciutadans: qui és el GRAPO?

Hem enfilat la recta final que porta a les urnes després de quaranta anys en els quals tots els camins portaven a Roma però cap d'ells a signar els pressupòsits del seu Tractat. En la nostra campanya han quedat tres coses clares: deixar a la definitiva vorera els franquistes d'Alianza Popular; refermar que el suport al PSUC i la seva implantació el volem no per fer demostracions testimonials sinó perquè els treballadors i el poble tinguin al govern els escons màxims; i, finalment, per posar damunt la taula, si es que algú encara ens demana evidències, que els comunistes, de la pau i de l'ordre, en fem més que un eslògan: *en fem una praxis, i per fer-ho no necessitem baixar de l'escenari a enfrontar-nos amb la gent, ni pagar "navajeros" ni* importar pistolers ni inventar-nos unes sigles estranyes de sentit contrari al nostre a les quals carregar morts, atemptats i altres successos semblants.

A.B.

... i, per al

SENAT

demòcrates fidels a Catalunya

a BARCELONA
- BENET
- CANDEL
- CIRICI

a GIRONA
- PORTABELLA
- SOBREQUÉS
- SUNYER

a LLEIDA
- AUDET
- BALL
- SOLÉ

a TARRAGONA
- BAIXERAS
- MARTÍ
- SUBIRATS

E.C. • E.R.C. • F.S.C. (PSOE)
P.S.C. • PSUC
i independents de l'Assemblea de Catalunya donen suport a la candidatura "ENTESA DELS CATALANS"

VOTEM

L'ESTATUT!

Petita i mitjana empresa

Per sortir de la crisi

Dintre d'una perspectiva a llarg termini, el PSUC ha eleborat una política per a la petita i mitjana empresa comercial i industrial. D'aquest document, pel seu interès, volem destacar avui les mesures immediates a proposar, tendents a resoldre els problemes més apressants per a aquest sector, en un programa per la instauració de la democràcia.

El primer punt se centra en una política de preus, que asseguri preus justos per a la petita i mitjana empresa i per als consumidors, contra els abusos dels monopolis, responsables i principals beneficiaris de la inflació que avui colpeja el país. En un article a l'anterior número de TREBALL ja vam publicar el pla de sanejament econòmic que el PSUC proposa per lluitar contra la inflació, que tant de mal fa avui a la petita i mitjana empresa, i alhora superar la crisi i lluitar contra l'atur.

El segon punt, d'una importància decisiva, és la profunda reforma a què cal sotmetre la Seguretat Social, començant, com és lògic, per la millora de les prestacions. El PSUC proposa que s'obrin negociacions immediates per establir una modalitat d'aportació a la Seguretat Social acceptable per la petita i mitjana empresa. Però les quotes no poden finançar elles soles la Seguretat Social. L'Estat i la Generalitat, a través d'una política fiscal progressiva, han d'incrementar els seus ingressos i assumir una part important de la finançació complementària. Només amb un control democràtic de la Seguretat Social, d'altra banda, es podrà acabar amb el niu de corrupció que avui amaga aquest immens organisme.

També la reforma fiscal que el PSUC propugna en el seu programa té aspectes concrets envers la petita i mitjana empresa. Les desgravacions fiscals i els avantatges de tota mena cauen només sobre les grans empreses i agreugen la injustícia fiscal. El PSUC és partidari de l'abolició de l'impost de radicació; de la reducció de les càrregues impositives estatals i locals sobre la petita i mitjana empresa; d'exonerar de tota mena d'impostos les petites i mitjanes empreses i els treballadors autònoms, quan els seus ingressos reals no arribin al nivell mínim considerat com a suficient per a una vida digna, i la participació democràtica de les petites i mitjanes empreses en les juntes d'avaluació de beneficis, mentre duri aquest sistema, en el camí d'establir un cens realment autèntic de tot el sector que permeti una distribució de la càrrega impositiva amb criteris més objectius.

S'han d'arbitrar mecanismes especials de crèdits per a la petita i mitjana empresa, sobretot per la gran importància que té a Catalunya, i superar l'actual discriminació a favor de les grans empreses monopolistes, vinculades a la Banca i a les altres institucions de crèdit.

El PSUC proposa també un cooperativisme independent del govern, dels partits i de les organitzacions sindicals, al qual cal treure la càrrega verticalista que durant tants anys, amb poques excepcions ha tingut. La democratització del cooperativisme és imprescindible si es vol que jugui un paper econòmic important, i és la condició bàsica perquè serveixi realment els interessos de la petita i mitjana empresa que, adoptant aquesta fòrmula, lluitarà en millors condicions amb el creixent poder del capital monopolista.

Proposem l'estímul a la creació de cooperatives democràtiques, dedicades a la compra o a la venda en comú de primeres matèries, productes, etc., com també serveis i cooperatives de crèdit, etc., i establir una xarxa de relacions amb altres cooperatives que escurci les distàncies entre els distints esglaons de comercialització, suprimeixi els intermediaris monopolistes i els innecessaris, i abarateixi els preus al consumidor.

Els petits i mitjans empresaris, i també els treballadors autònoms, han de plantejar-se el desmantellament urgent dels sindicats oficials, enemics seus, demanar-ne el patrimoni i crear un autèntic sindicat democràtic i assembleari que serveixi realment els interessos de la petita i mitjana empresa i dels treballadors autònoms, amb independència dels que intentaran impulsar les grans empreses per neutralitzar aquesta iniciativa. És en aquest sentit que el PSUC donarà suport a la creació d'un sindicat autònom, unitari, democràtic i independent de la petita i mitjana empresa i dels treballadors autònoms a Catalunya, i la seva coordinació a nivell de tot l'Estat espanyol en una confederació d'organitzacions de la petita i mitjana empresa i treballadors autònoms, clarament antimonopolista i defensora de la democràcia.

Famosos que votaran PSUC

Efectivament, molts "famosos" també votaran comunista. Hi ha de tot: pintors, artistes de cine i de teatre, directors, cantants de "flamenco", de música "pop", de música popular i comercial, escriptors, poetes, escultors, etc. "Famosos" nats arreu de Catalunya i Espanya que, per la situació del país i per les dificultats que imposava el règim franquista a la cultura popular i progressiva, van prendre consciència i votaran comunista. TREBALL ha parlat directament amb en Quico Pi de la Serra, Ovidi Montllor i el grup Coses en representació de la cançó catalana, amb els escriptors Terenci Moix i Paco Candel, l'humorista Jaume Perich, els pintors Antoni Tàpies, Guinovart, Artigau i Viladecans, per Catalunya. Per la resta d'Espanya hem entrevistat els artistes de cine i teatre Marisol, Conxa Velasco, Maria Luisa San José, Tina Sáinz, Ana Belén, Paco Rabal i Juan Diego, els cantants Víctor Manuel, Elisa Serna, Rosa León, Manuel Gerena, José Menese i Ricardo Cantalapiedra i el ballarí Antonio Gades. Certament són molt més els homes i dones relacionats amb la cultura que votaran al PSUC o al PCE, però la llista seria massa llarga. Per raons d'espai TREBALL no pot transcriure literalment totes les respostes. Així, doncs, ens veiem obligats a ferne una síntesi.

LA DEFENSA DE LA CULTURA

El primer que els vam demanar era per què votaran comunista. Tots van coincidir que, com a ciutadans, consideraven que la política del PSU i del PCE era la més realista en aquests moments, que la presència dels comunistes en el teixit social és una garantia que els immensos problemes econòmics i polítics del poble es començaran a resoldre de manera pràctica, ja *que el partit no fa testimoniatge sinó que dóna alternatives pràctiques.* En el terreny que els és més proper, l'immens terreny de la cultura, consideraven els comunistes els màxims garants de la llibertat d'expressió, de l'abolició de la censura, de la defensa i expansió de la cultura que el franquisme va reprimir durament si era crítica i progressista, si no legitimava la dictadura i la servia com a factor alienant. En aquest mateix camp, el de la cultura, la majoria reconeixia que aquests quaranta anys només havien servit per dispersar i restar forces a les persones dedicades en aquests afers, i, per tant, que és necessari, des de la nova etapa de democràcia, començar a discutir entre tots els professionals la manera de sortir de l'elitisme, de trencar motlles i de començar a potenciar un autèntic moviment cultural realment nacional i popular. Per tot això aquests "famosos" votaran comunista.

LA CULTURA ÉS UN TREBALL

La segona pregunta que els vam plantejar era si consideraven que entre el seu treball, a cops només entès per les "élites" i que els comporta un alt nivell de vida en alguns casos, i el fet de votar comunista hi havia alguna contradicció. En la seva totalitat van respondre que al contrari, "ja que nosaltres també som assalariats, uns treballadors com qualsevol altre, que té unes obligacions, i una jornada de treball."

Comunicat del Comitè Executiu

El Comitè Executiu del PSUC, reunit divendres, 3 de juny, per examinar el desenvolupament de la campanya electoral, expressa la seva satisfacció pel míting celebrat dimarts passat al Parc de la Ciutadella, amb la presència de Santiago Carrillo, que considera una mostra incontrovertible de l'audiència del partit entre els treballadors i àmplies capes del poble de Catalunya.

El Comitè Executiu felicita totes les organitzacions i militants del partit, especialment aquells que han intervingut directament en el muntatge i la realització de l'acte, per la seva capacitat i pel seu esperit de sacrifici, i estimula tot el partit a continuar la campanya electoral amb el mateix entusiasme per tal d'obtenir, el dia 15 de juny, una gran victòria de les forces democràtiques i del PSUC.

El Comitè Executiu considera com a fites més importants de la campanya el míting de cloenda, que se celebrarà el dia 11, a les set de la tarda, a la Plaça Monumental de Barcelona, i la festa-míting dels candidats al Senat "Per l'Entesa dels Catalans", que tindrà lloc el dia 13 al Parc de Montjuïc, i crida els militants, simpatitzants i amics del PSUC, tot el poble de Catalunya, a donar suport, amb la seva presència, als candidats del PSUC i als qui, amb el sostenimment del PSUC, PSC (C), Federació Socialista de Catalunya (PSOE), Esquerra Republicana de Catalunya i Estat Català, presenten la seva candidatura al Senat per defensar els interessos de Catalunya.

COM VOTAR

Per a poder votar, cal tenir 21 anys (amb referència al 15 de juny de 1977) i ser inscrit al cens electoral.

Als ajuntaments i a les juntes de districte s'exposen les llistes definitives de tots els ciutadans inscrits al cens. Abans del 15 de juny, cada elector *haurà de rebre* una tarja on hi haurà el nom i els cognoms de l'elector i el lloc on aquest haurà de votar. Es diu *col.legi electoral.*

ON ES VOTA

Com ja hem dit, el lloc destinat a la votació es coneix amb el nom de col.legi electoral, i normalment és un local o edifici públic (escola, local de l'ajuntament...). En aquest local només poden votar les persones que pertanyen a aquest col.legi; per tant, cada elector haurà d'anar exactament al lloc que li hauran assenyalat a la tarja de votació.

A tots el col.legis electorals hi haurà una o unes quantes **taulas** que presideixen la votació, que són les encarregades de la votació es faci correctament.
Cada **taula electoral** és composta per:
— un president i dos adjunts, designats per sorteig.
— un representant de cada partitque es presenta a les eleccions, que es diu **interventor.**

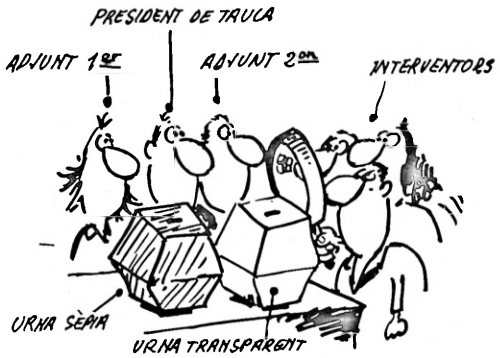

COM I QUAN

El dia de l'elecció serà el proper 15 de juny, i l'horari de la votació serà de les nou (9) del matí a les vuit (8) del vespre, sense interrupció.

Cada elector haurà d'anar al col.legi electoral que li correspongui amb el DOCUMENT NACIONAL D'IDENTITAT o, si no el té, amb qualsevol altre document que acrediti la seva personalitat (passaport, carnet de conduir...). Presentarà aquest document al president de la taula, el qual comprovarà si el seu nom figura al cens electoral

Les paperetes es trovaran sobre una taula en el local electoral.

CONGRÉS I SENAT

Les pròximes eleccions serviran per a elegir **dues cambres parlamentàries:** el Congrés i el Senat, i per tant, la manera de votar serà diferent per a cadascuna.

PER AL CONGRES, caldrà votar una de les llistes proposades pels partits o les coalicions electorals, sense possibilitat de barrejar candidats de diferents partits o de canviar l'ordre dels candidats a cada llista; per tant, el vot serà per a un determinat partit o coalició electoral. Això significa, a la pràctica, que l'elector disposarà de les paperetes dels diferents partits o coalicions i que haurà d'escollir-ne una.

PER AL SENAT, caldrà votar **tres noms** d'entre una llista ordenada alfabèticament de tots els candidats presentats; la votació es farà assenyalant amb una creu (x) els tres candidats escollits en el lloc destinat a això, que serà un quadret davant el nom de cada candidat.

DUES PAPERETES

Per a la realització de totes aquestes operacions hi haurà una CABINA a cada local electoral a fi i efecte de garantir el secret de la votació.

Per a l'elecció corresponent al Congrés de Diputats, l'elector haurà d'escollir la papereta del partit que vulgui votar i introduir-la en un sobre de color blanc.

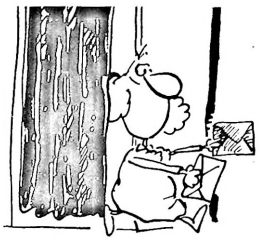

En cambi per al Senat només hi haurà una papereta amb la llista de tots els candidats. L' elector haurà de marcar amb una creu **tres** noms corresponents als candidats que vol votar i introduir la papereta en el sobre color **Sèpia** que és el del Senat.

Els electors també pòdran si ho volen, anar a la votació amb la papereta proporcionada previament per el partit al que desitji votar. En aquest cas no serà necessari l'ús de la cabina.

ERRORS A EVITAR

— Dipositar les paperetes de cada cambra dins un sobre diferent al que li correspongui.

— Votar més de tres noms en la papereta dels senadors.

— Fer senyals, marques, afegir noms o esborrar-ne algun de la papereta del Congrés de Diputats.

— Utilitzar paperetes de model no oficial.

— Introduir més d'una papereta dins cada sobre.

EDITA: JOAN BUSQUET I DURAN Fin. Graficas Dep. Leg. B 16948-77

Pere Portabella, candidat al Senat

La unitat, la gran opció de Catalunya

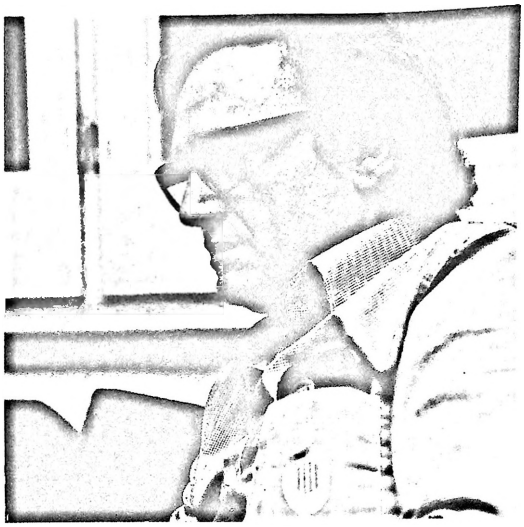

Pere Portabella és un home profundament lligat a la política unitària de Catalunya. Va ser un dels fundadors de l'Assemblea Permanent d'Intel.lectuals i, més tard, de l'Assemblea de Catalunya. Durant aquest temps, ha estat i és un dels independents més prestigiosos que té avui el nostre país. Recentment —el dia de Sant Jordi d'enguany— va llegir, davant l'Ajuntament de Barcelona, la crida de la campanya "Volem l'Estatut". Avui es presenta com a candidat de l'Entesa dels Catalans —candidatura per al Senat— per Girona, lloc d'origen seu on ha residit sempre la seva família.

—Qui em va parlar de la possibilitat d'anar amb l'Entesa dels Catalans fou en Josep Benet. Abans, ja m'havien proposat d'anar-hi amb una possible candidatura unitària. Quan m'ho va dir en Benet, vaig estar uns dies reflexionant. Per a mi era una decisió complexa i vaig voler prendre-la a darrera hora. El fet que s'hagués trencat la candidatura única era un problema per a la meva decisió. Un altre motiu per a la meva espera fou que jo no sóc un home que busqui la meva realització com a polític, ja que sóc un cineasta.

—Quins motius donaries tu com a vitals perquè la candidatura única al Senat no hagi estat una realitat?

—Em sembla que Unió Democràtica de Catalunya ja ho ha explicat molt clarament. Ells van ser els responsables d'aquest trencament. Exactament diuen que això els hauria portat problemes amb els seus votants de cara al Congrés de diputats. O sigui que la seva decisió respon clarament a una tàctica electoral. També és possible que les relacions internacionals amb els demòcrata-cristians europeus hi hagi influït.

—¿No és trist que el camí de la unitat contra el franquisme hagi acabat aquí?

—Realment, sí. La lògica deia, diu i dirà que la unitat era la gran opció de Catalunya. Una candidatura única al Senat hagués convertit aquestes eleccions en un autèntic plebiscit que sens dubte ens hagués tornat les institucions autonòmiques que el nostre poble reclama.

—Tu ets un home molt lligat a l'Assemblea de Catalunya. ¿Quin paper creus que haurà de jugar en el nou camp polític que ara es comença a obrir?

—Poder-ho dir de forma exacta, és difícil. Hauríem de saber què passarà a les eleccions. A mi no em preocupa gaire el paper futur de l'Assemblea de Catalunya. Em preocupa molt més el seu present. Avui hauria de jugar un paper unitari. Ni se l'ha de frenar per una banda, ni radicalitzar-la per una altra. Les dues posicions són desvirtuadores de l'esperit de la mateixa Assemblea. El perill més gran és que se la instrumentalitzi oblidant que el futur de l'Assemblea és el futur del país.

—Avui encara no és tard per aconseguir aquesta unitat de què ens parles. ¿Veritablement creus que es podrà aconseguir abans de les eleccions?

—Les possibilitats hi són. Per part dels partits que donen suport a l'Entesa dels Catalans i dels mateixos candidats, hi són. Per part dels altres...

—Tu et presentes per la província de Girona. Quina relació hi tens?

—Fa anys que no hi visc, a Figueres, que és on vaig néixer. Els meus pares i els meus avis són d'allà. Cada setmana acostumo anar a l'Empordà. No estic vinculat a la política concreta de Girona, la política de cada dia. Sempre he tingut relació amb Girona a través de les seves assemblees democràtiques dins l'Assemblea de Catalunya.

—I ¿com veus la correlació de forces?

—Girona és una incògnita. Avui en dia encara no és gens clar. He assistit a molts mítings i potser tindrem una sorpresa. Crec que Girona serà una província conservadora; la postguerra li ha estat molt dura. La qualificació de "zona fronteriza" l'ha perjudicada molt. La classe obrera, el petit comerç i la mitjana indústria són sectors amb poca incidència política. D'altra banda, existeixen grans terratinents i famílies que han dominat, i en part encara dominen, la política del país.

—He sentit que teniu problemes amb el Governador Civil de Girona. Què hi ha, d'això?

—El senyor Murga és un franquista. Problemes concrets no es pot dir que n'hàgim tingut gaires. Ara bé, el seu caràcter antidemocràtic ja de per si n'és un. Es ben certa la frase que a cops es coreja als mítings, que tenim un governador que "és una murga".

—Quina cara presenta el partit del president, a Girona?

—Les cares són extraordinàriament inconegudes. L'aparició de la Unión de Centro Democrático ha estat una jugada bruta, ja que, avui en dia, determina el procés electoral en col.locar el senyor Suàrez com a bel.ligerant dins les eleccions. Això farà que la dreta i el centre catalans —UDC, Lliga, EDC, etc.— no puguin saber quina incidència real tenen en el cos de Catalunya. Unión de Centro Democrático és un cuny que els treurà vots.

—Com esteu portant la campanya?

—Fins ara s'han fet molts mítings, però això no ho és tot. Hem d'intentar donar més a fons l'autèntica imatge interior d'allò que és l'Entesa dels Catalans. No tenim gaires mitjans tècnics i això és un handicap.

—Qui votaràs?

—El PSUC, sens dubte.

—I ¿com veus la sortida del PSUC a la llum?

—Ha estat molt espectacular. els 150.000 de Gavà, els 60.000 del Palau dels Esports i els 200.000 del Parc de la Ciutadella no és una cosa fàcil d'aconseguir. Podríem dir que el PSUC ha tingut una manca de delicadesa envers la resta de l'oposició democràtica. Sort que en aquests quaranta anys el govern anava dient que s'havia aconseguit desarticular totalment els comunistes... si no... Tota aquesta gent que s'està aplegant al costat del PSUC són raons que han de produir un optimisme en tota l'oposició democràtica. El PSUC és una força política catalana i que la gent li doni suport ès una cosa que beneficiarà tothom.

—¿Quins punts destacaries com a prioritaris per aconseguir quan arribareu al Senat?

—Per a mi, tot el programa és fonamental, ja que conté els punts més populars de la lluita antifranquista, punts que estan dins l'esperit de l'Assemblea de Catalunya i que encara no s'han assolit. Hem d'aconseguir l'amnistia total. Aquesta és la primera cosa a fer. I, després, convertir les Corts en constituents, que canviïn la legislació i que, per aquest camí, s'aconsegueixin totes les legalitzacions i les llibertats plenes. Tots els elegits que vagin a Madrid hauran de formar un gran bloc de lluita per aconseguir aquests objectius.

—El dia 15 és a la cantonada. Què passarà?

—Guanyarem.

—I si no?

—Si no, seria molt emprenyador. Ara bé, hem d'entendre la campanya electoral com una eina de consciencia ció popular, que faci avançar el país cap a postures més democràtiques i que cada cop més faci impossible el camí de retorn a la dictadura, i això, sens dubte, ho estem aconseguint. Aquesta ja és avui una gran victòria. De totes maneres, guanyarem.

MIQUEL ALZU

Una errada que cal tenir present

En les paperetes oficials per votar els candidats al Senat, el dia de les eleccions, per una errada tècnica esdevinguda en presentar la candidatura "PER L'ENTESA DELS CATALANS" a la Junta del Cens, en comptes de constar aquesta denominació de "ENTESA DELS CATALANS" a sota dels noms dels nostres candidats, hi consta la de "SOCIALISTES DE CATALUNYA" (PSC-FSC (PSOE)). Preguem els electors que vulguin excusar aquesta errada i que la tinguin present en el moment de marcar amb una X els noms dels candidats d'aquesta candidatura que volen votar:

BARCELONA: Benet, Candel, Cirici.

TARRAGONA: Baixeras, Martí, Subirats.

LLEIDA: Audet, Ball, Solé Sabarís.

GIRONA: Portabella, Sobrequés, Sunyer.

Per tant, encara que la papereta oficial per votar al Senat digui "Socialistes de Catalunya", votant els noms d'aquesta candidatura es vota la candidatura de "ENTESA DELS CATALANS".

La Comissió Electoral de la Candidatura de
ENTESA DELS CATALANS:
EC, ERC, FSC (PSOE), PSC, PSUC
i independents de l'Assemblea de Catalunya